

Daniels bok – nummer trettiseks

Nebukadnesars profetiske symbolikk: Avsløringen av millerittbevegelsens historiske veimerker og den forseglede synet ved elven Ulai

Jeff Pippenger

2023-12-31

Daniel kapittel én fremstiller historien om den første og den andre engel fra 11. august 1840 til 22. oktober 1844. Daniel kapittel fire omhandler også historien om den første og den andre engel fra 723 f.Kr. til 22. oktober 1844. Dette er selvsagt umulig å se uten senregnets metodologi, «linje på linje».

Nebukadnesar er i kapittel fire et svært sammensatt profetisk symbol. Det er viktig å minne oss selv om hva han representerer idet vi begynner å betrakte avforseglingen av synet om Ulai-elven i William Millers historie. Nebukadnesars andre drøm representerte, ikke ulikt William Millers andre drøm, de «sju tider» i 3 Mosebok 26, som er den profetiske tråden som vever hele Daniels bok sammen. Da Daniel tydet Nebukadnesars drøm i kapittel fire, advarte han ham om en kommende dom, og ved å gjøre det foregrep han den første engels budskap, som trådte inn i historien ved «endens tid» i 1798.

Da den dommen som Nebukadnesar var blitt advart om skulle komme, inntraff, foregrep denne ankomsten 22. oktober 1844, da den undersøkende dommen begynte. I kapittel fire ble både advarselsbudskapet gitt av Daniel og den inntrufne dommen som var knyttet til advarselsbudskapet, fremstilt ved ordet «time». «Timen» for Nebukadnesars dom representerte «timen» for Guds dom i den første engels budskap. Den foregrep også «timen» for søndagsloven, når Guds fullbyrdende dom begynner. Den delen av Daniel kapittel fire som representerer ankomsten av den første engels budskap i 1798, og ankomsten av den tredje engel den 22. oktober 1844, som symboliseres ved ordet «time», blir deretter gjentatt og utdypet. Teknikken å gjenta og utdype er en profetisk teknikk som forekommer gjentatte ganger i profetiene, men særlig i Daniels bok.

Da Nebukadnesar nådde dommens «time», begynte de «sju tider» – det var hans dom – og som kongen i nord representerte han da den dom som kom over Israels nordrike i 723 f.Kr. Han fikk et dyrs hjerte, og et dyr er et rike i Bibelens profeti, og fra 723 f.Kr. og frem til 1798 representerte han de to formene for hedenskap som så ofte er gjenstand for Daniels bok.

I tolv hundre og seksti dager, som representerer tolv hundre og seksti år, representerte han den hedenske ødeleggende makt, og deretter, i ytterligere tolv hundre og seksti dager, som symboliserer tolv hundre og seksti år, representerte han den pavelige ødeleggende makt. Hertet i begge de ødeleggende makter var det samme, for pavemakten er ganske enkelt hedenskap iført kristendommens bekjennelse.

Ved «dagens ende», som er et symbol identifisert i Daniel kapittel tolv, og som representerer «endens tid» i 1798, ble hans rike gjenopprettet for ham. Vitnesbyrdet i Daniel fire, og Profetiens

Ånd, identifiserer at da hans rike ble gjenopprettet ved «dagens ende», var han en omvendt mann. Han blir deretter et profetisk symbol på fire betydningsfulle sannheter. Han blir det profetiske bindeleddet mellom hedenskapets dragemakt, som han representerte i den første halvdel av sine «sju tider», og dyremakten, som han representerte i den siste halvdel av sine «sju tider». Som et symbol på disse to maktene, idet han står som et gjenopprettet rike i 1798, representerer han deretter den tredje ødeleggende makten (den falske profet), som skulle herske i sytti symbolske år, mens Tyrus' skjøge var glemt. Som Babylons konge representerer Nebukadnesar det profetiske bindeleddet mellom de tre maktene som skulle bli det moderne Babylon i de siste dager, og som deretter leder verden til Harmageddon.

Han representerte også De forente staters fødsel som jorddyret, som begynte i 1798 som et lam, symbolisert ved hans omvendte erfaring. Samtidig skulle han representere de to hornene på jorddyret, nemlig republikanisme og protestantisme, som representerte De forente staters styrke, og som var det som gjorde det mulig for landet å bli den mest begunstigede nasjon i verden. Men ved slutten av de sytti symbolske år skulle disse to hornene da bli fremstilt som frafallen republikanisme og frafallen protestantisme, med begge horn delt i to klasser. Republikanismens horn skulle bestå av Det demokratiske parti, som åpent tilsidesatte Konstitusjonens hellige prinsipper, og Det republikanske parti, som bekjente seg til å være Konstitusjonens forsvarere og forkjempere, men i virkeligheten fornektet Konstitusjonens hellige prinsipper, idet de valgte tradisjoner og skikker til å overstyre prinsippene i dette hellige dokument.

De to partiene ble forbildet ved saddukeerne og fariseerne på Kristi tid. Saddukeernes og fariseernes ånd ville også bli åpenbart i hornet til den frafalne protestantismen, idet den ene klassen opprettholder søndagstilbedelsen og den andre sabbatstilbedelsen. Nebukadnesars omvendte tilstand ved «enden på dagene», i 1798, representerer på treffende måte De forente stater og begge hornene på dyret fra jorden. Alle tre symbolene – dyret fra jorden og dets to horn – var bestemt til å forvandles fra et lam til en drage.

Nebukadnesar representerte, ved slutten av sine «sju tider», det bindeleddet som identifiserte hans bokstavelige rike Babylon som symbolet på det moderne Babylon i de siste dager, som består av dragen, dyret og den falske profet. Han representerte også de tre profetiske entiteter som fremstilles ved jorddyret med to horn, som forvandles fra et lam til en drage i løpet av de sytti symbolske år da skjøgen Tyrus er glemt. Det er dypt betydningsfullt at hans bokstavelige rike er selve det riket som er et forbilde på det riket som hersker i sytti symbolske år.

Nebukadnesars symbolikk i kapittel fire skal legges over kapittel én. Når denne anvendelsen foretas, sammenfører den veimerkene i millerittisk historie og bekrefter flere sannheter i synet om elven Ulai som ble avseglet på den tiden. Grunnvollen og den sentrale søyle i den millerittiske bevegelse var spørsmålet og svaret i Daniels bok kapittel åtte, vers tretten og fjorten. Spørsmålet var: «Hvor lenge varer synet om det stadige offer og ødeleggelsens overtredelse, så både helligdommen og hæren blir gitt til å trampes under fot?»

Av de hundrer, om ikke tusener, av tilføyde ord i Bibelen, er det bare det tilføyde ordet «offer» som inspirasjonen identifiserer som ikke hørende til teksten. Når ordet med rette fjernes, viser det

tydelig at «det daglige og overtredelsen» er to adskilte ødeleggende makter. Søster White identifiserer uttrykkelig at ordet «offer» ble tilføyet av menneskelig visdom og ikke gjelder teksten, og i den samme passasjen identifiserer hun også at millerittene hadde rett i å identifisere «det daglige» som hedenskap. De grammatiske leddene i spørsmålet i vers tretten ble nøye identifisert av Kristus gjennom Søster Whites skrifter, og når de styres av tekstene og de tilføyde inspirerte anvisningene, er spørsmålet: «Hvor lenge skal synet gjelde angående de to ødeleggende maktene, hedenskap og pavedømme, som skulle trampe ned både helligdommen og Guds folk?»

Derfor, når Nebukadnesar plasseres ved «endens tid», i 1798, fremstiller han en omvendt mann og representerer således de «vise» som skulle forstå adventismens sentrale søyle og grunnvoll. Hans omvendelse identifiserer de «vise» som forstår den «kunnskapsøkning» som ble åpnet på den tid, men hans egen profetiske symbolikk illustrerer direkte den historien som er gjenstand for spørsmålet om: «Hvor lenge skulle synet vare om hedenskapets og pavedømmets ødeleggende makt, som ville nedtrække Guds folk (hæren) og Guds helligdom?» Som et symbol på en «vis jomfru» som forstår «kunnskapsøkningen», representerer han William Miller, for Miller er symbolet på dem som var «vise» i den historien som begynte ved «endens tid», i 1798.

Nebukadnesar er et symbol på veimerket for «endens tid», og når dette legges over kapittel én, representerer han også den første engels ankomst på den tiden, for i kapittel fire markerer den «time» da Daniel gir Nebukadnesar advarselsbudskapet, tidspunktet da den første engelen kom, og det var 1798. Den «time» da Nebukadnesars dom kom, representerte den «time» da Guds undersøkende dom begynte den 22. oktober 1844. Veimerkene som frembringes ved symbolikken omkring Nebukadnesar i kapittel fire, er 723 f.Kr., 538, 1798 («endens tid») og 22. oktober 1844.

Landemerkene i millerittshistorien i Daniels bok, kapittel én, begynner med Jojakim, som er et symbol på bemyndigelsen av det første budskapet som var kommet ved «endetiden» i 1798. Bemyndigelsen av det første budskapet, fremstilt ved Jojakim, markerer 11. august 1840. Jojakims erobring innleder de sytti årene med Babylons herredømme, som ender med Kyros' dekret. Kapittel én i Daniels bok identifiserer en tretrinns prøvingsprosess, fremstilt som en prøve knyttet til kosthold, etterfulgt av en visuell prøve som avsluttes med en lakmusprøve. Disse tre prøvene representerer 11. august 1840, da den mektige engelen, som ikke var mindre enn Jesus Kristus selv, kom ned fra himmelen med en liten bok som Guds folk da skulle «ete», slik Daniel og de tre unge mennene valgte å ete en kost av grønnsaker fremfor Babylons kost.

Den andre prøven i den prosessen representerte manifestasjonen av de protestantiske kirkers forkastelse av Millers budskap (den første engels budskap), da det deretter kunne sees et skille mellom den millerittiske bevegelsen og de protestantiske kirkene som da begynte sin profetiske rolle som frafallen protestantisme. Skillet mellom disse to klassene var like tydelig som da Daniel og de tre ungdommenes legemer syntes vakrere og fetere fordi de åt den himmelske føde, i stedet for den babylonske kost. Dette skillet ble markert ved slutten av det bibelske året 1843 (19. april 1844), da ventetiden i lignelsen om de ti jomfruer inntrådte.

Den tredje prøven, som var lakmusprøven, representerte 22. oktober 1844, da, etter tre år, den «stunden» kom da Nebukadnesar selv dømte og erklærte Daniel og de tre verdige «ti ganger»

bedre enn de babylonske vise menn. Å legge Daniel kapittel fire over kapittel én frembringer veimerkene i millerittisk historie, begynnende med «endens tid» i 1798; bemyndigelsen av den første engels budskap den 11. august 1840; den første skuffelsen den 19. april 1844; og den store skuffelsen den 22. oktober 1844.

Utover å identifisere de spesifikke veimerkene i millerittisk historie, illustrerer de to kapitlene, når de sammenføres «linje på linje», den første engels budskap, identifiserer de to ødeleggende maktene som er gjenstand for den grunnleggende læren om de to tusen tre hundre dagene, og også den tretrinns prøvingsprosessen i Daniel tolv, som alltid finner sted når Daniels bok blir avseglet.

De identifiserer også at Nebukadnesar, som symbolet på de vise i 1798, i forbindelse med hans andre drøm i kapittel fire, representerer William Miller, hvis bevegelse skulle bli det sanne protestantiske horn. William Millers verk, som representerer adventismens grunnleggende sannheter, er fremstilt på Habakkuks to tavler, og Gud ledet i frembringelsen av begge disse hellige tavlene.

Det var flere profetiske sannheter som Miller ikke oppfattet riktig, fordi hans utsiktspunkt i den profetiske historie ikke tillot ham å erkjenne at det finnes tre ødeleggende makter: ikke bare hedenskapet (dragen) og pavedømmet (dyret), men også det frafalne protestantisme (den falske profet). I Guds forsyn ble disse profetiske forståelser hos Miller, som var begrenset av hans utsiktspunkt i historien, ikke fremstilt på Habakkuks to hellige tavler.

Nebukadnesars andre drøm i kapittel fire i Daniel representerer William Millers andre drøm. Begge drømmene omhandler de «sju tider», og Millers drøm identifiserer forkastelsen av hans verk som begynte i 1863 og tiltar inntil Midnattsropet. Begge drømmene ender med et rike som blir gjenopprettet etter en periode med adspredelse. Av denne grunn vil vi betrakte Millers andre drøm før vi går direkte til synet ved elven Ulai, som ble avseglet i 1798.

«Jeg drømte at Gud, ved en usynlig hånd, sendte meg et kunstferdig utført skrin, omkring ti tommer langt og seks tommer i kvadrat, laget av ibenholt og perler, kunstferdig innlagt. Til skrinet var det festet en nøkkel. Jeg tok straks nøkkelen og åpnet skrinet, og til min undring og overraskelse fant jeg det fylt med alle slags og størrelser av juveler, diamanter, edelstener og gull- og sølvmynter av enhver størrelse og verdi, vakkert ordnet på sine forskjellige plasser i skrinet; og slik ordnet kastet de tilbake et lys og en herlighet som bare kunne måle seg med solen.»

«Jeg mente at det ikke var min plikt å nyte dette vidunderlige synet alene, selv om mitt hjerte var fylt av glede over glansen, skjønnheten og verdien av dets innhold. Derfor plasserte jeg det på et bord midt i rommet mitt og lot det bli kunngjort at alle som hadde et ønske om det, kunne komme og se det mest herlige og strålende syn som noe menneske noensinne har sett i dette liv.

«Folket begynte å komme inn, først få i antall, men etter hvert økte det til en folkemengde. Da de først så ned i skrinet, undret de seg og ropte av glede. Men da tilskuerne ble flere, begynte alle å forstyrre juvelene, ta dem ut av skrinet og spre dem utover bordet. Jeg begynte å tenke at eieren ville kreve skrinet og juvelene tilbake av min hånd; og dersom jeg lot dem bli spredt,

ville jeg aldri kunne legge dem tilbake på deres plass i skrinet igjen slik som før; og jeg følte at jeg aldri ville være i stand til å stå til ansvar, for det ville være overveldende. Da begynte jeg å bønnfalle folket om ikke å røre dem eller ta dem ut av skrinet; men jo mer jeg bønnfalt, desto mer spredte de dem; og nå syntes de å spre dem over hele rommet, på gulvet og på hvert møbelstykke i rommet.»

«Jeg så deretter at de blant de ekte juvelene og myntene hadde spredt en utallig mengde falske juveler og falske mynter. Jeg ble dypt opprørt over deres nedrige handlemåte og utakknemlighet og irettesatte og bebreidet dem for dette; men jo mer jeg irettesatte dem, desto mer spredte de de falske juvelene og de falske myntene blant de ekte. »

«Da ble jeg fylt av ergrelse i min legemlige sjel og begynte å bruke fysisk makt for å drive dem ut av rommet; men mens jeg drev ut én, kom tre andre inn og brakte med seg skitt og høvelspon og sand og all slags avfall, inntil de dekket hver eneste av de ekte juvelene, diamantene og myntene, slik at alle ble skjult for øyet. De rev også mitt skrin i stykker og spredte det blant avfallet. Jeg syntes at intet menneske aktet på min sorg eller mitt sinne. Jeg ble fullstendig motløs og nedslått, og satte meg ned og gråt.

«Mens jeg således gråt og sørget over mitt store tap og mitt ansvar, kom jeg Gud i hu og ba inderlig om at Han ville sende meg hjelp. Straks ble døren åpnet, og en mann kom inn i rommet, hvorpå alle menneskene forlot det; og han åpnet vinduene, idet han hadde en støvkost i hånden, og begynte å feie skitt og rusk ut av rommet.

«Jeg ropte til ham at han måtte avstå, for det lå noen dyrebare juveler spredt omkring blant ruinene.»

Han sa til meg at jeg ikke skulle «frykte», for han ville «ta seg av dem».

«Mens han da feide bort støv og skrap, falske juveler og falske mynter, steg alt sammen opp og fór ut gjennom vinduet som en sky, og vinden bar det bort. I oppstyret lukket jeg øynene et øyeblikk; da jeg åpnet dem, var alt skrapet borte. De kostbare juvelene, diamantene, gull- og sølvmyntene, lå strødd i overflod over hele rommet.

«Deretter satte han på bordet et skrin, langt større og vakrere enn det forrige, og samlet juvelene, diamantene og myntene sammen med håndfuller og kastet dem ned i skrinet, inntil ikke én eneste var tilbake, selv om noen av diamantene ikke var større enn spissen på en nål.»

«Han kalte deretter på meg og sa at jeg skulle ‘komme og se’.»

«Jeg så ned i skrinet, men øynene mine ble blendet av synet. De strålte med ti ganger sin tidligere herlighet. Jeg trodde de var blitt pusset i sanden av føttene til de ugudelige personene som hadde spredt dem og tråkket dem ned i støvet. De lå ordnet i vakker orden i skrinet, hver på sin plass, uten noen synlig møye fra mannens side, han som hadde kastet dem inn. Jeg ropte av ren glede, og det ropet vekket meg.» Early Writings, 81–83.

Vi vil behandle Millers drøm i den neste artikkelen.

Følgende er en innledning til William Millers andre drøm, skrevet av James White da han publiserte Millers drøm i Advent Herald.

«Den følgende drømmen ble offentliggjort i Advent Herald for mer enn to år siden. Jeg så da at den klart utpekte vår tidligere erfaring med Kristi annet komme, og at Gud gav drømmen til gagn for den spredte hjord. »

«Blant tegnene på at Herrens store og forferdelige dag er nær forestående, har Gud satt drømmer. Se Joel 2:28–31; Apg 2:17–20. Drømmer kan komme på tre måter; for det første, «ved mengden av gjøremål». Se Forkynneren 5:3. For det andre kan de som er under Satans urene ånd og bedrag, ha drømmer gjennom hans innflytelse. Se 5 Mosebok 8:1–5; Jeremia 23:25–28; 27:9; 29:8; Sakarja 10:2; Judas 8. Og for det tredje har Gud alltid undervist, og underviser fremdeles sitt folk mer eller mindre ved drømmer, som kommer gjennom englers og Den Hellige Ånds medvirkning. De som står i sannhetens klare lys, vil vite når Gud gir dem en drøm; og slike vil ikke bli bedratt og ført vill av falske drømmer.»

«‘Og han sa: Hør nå mine ord; dersom det er en profet blant dere, vil jeg, Herren, gi meg til kjenne for ham i et syn, og tale til ham i en drøm.’ 4 Mosebok 12:6. Jakob sa: ‘Herrens engel talte til meg i en drøm.’ 1 Mosebok 31:2. ‘Og Gud kom til syrerens Laban i en drøm om natten.’ 1 Mosebok 31:24. Les om Josefs drømmer, [1 Mosebok 37:5–9], og deretter den interessante beretningen om deres oppfyllelse i Egypt. ‘I Gibeon åpenbarte Herren seg for Salomo i en drøm om natten.’ 1 Kongebok 3:5. Det store og viktige bildet i det andre kapitlet i Daniel ble gitt i en drøm, likeså de fire dyrene osv. i det sjuende kapitlet. Da Herodes søkte å ødelegge den unge Frelser, ble Josef advart i en drøm om å flykte til Egypt. Matteus 2:13.»

«‘Og det skal skje i de SISTE DAGER, sier Gud, at jeg vil utgyte av min Ånd over alt kjød; og deres sønner og deres døtre skal profetere, og deres unge menn skal se syner, og deres gamle menn skal drømme drømmer.’ Apg 2,17. »

«Profetiens gave, ved drømmer og syner, er her Den Hellige Ånds frukt, og skal i de siste dager åpenbares i tilstrekkelig grad til å utgjøre et tegn. Det er en av evangeliets menighets gaver.»

«Og han gav noen til apostler, og noen til PROFETER, og noen til evangelister, og noen til hyrder og lærere, for å fullkommengjøre de hellige, til tjenestens gjerning, til oppbyggelse av Kristi legeme.» Efeserne 4:11–12.

«Og Gud har satt noen i menigheten, for det første apostler, for det andre PROFETER,» osv. 1 Korinterbrev 12:28. «Forakt ikke PROFETISKE TALER.» 1 Tessalonikerbrev 5:20. Se også Apostlenes gjerninger 13:1; 21:9; Romerne 7:6; 1 Korinterbrev 14:1, 24, 39. Profeter eller profetiske taler er til oppbyggelse for Kristi menighet; og det finnes intet bevis som kan føres fra Guds ord for at de skulle opphøre før evangelister, hyrder og lærere skulle opphøre. Men innvender motstanderen: «Det har vært så mange falske syner og drømmer at jeg ikke kan ha tillit til noe slikt.» Det er sant at Satan har sin forfalskning. Han har alltid hatt falske profeter, og visselig kan vi vente dem også nå i denne hans siste time av bedrag og triumf. De som forkaster slike særlige åpenbaringer fordi forfalskningen finnes, kan med like stor rett gå litt lenger og benekte at Gud noen gang har åpenbart seg for mennesket i en drøm eller et syn, for

forfalskningen har alltid eksistert.

«Drømmer og syner er det middel hvorigjennom Gud har åpenbart seg for mennesket. Gjennom dette middel talte han til profetene; han har satt profetiens gave blant den evangeliske menighets gaver, og har regnet drømmer og syner blant de andre tegn på de «SISTE DAGER». Amen.

«Mitt mål med ovenstående bemerkninger har vært å imøtegå innvendinger på en bibelsk måte og forberede leserens sinn på det følgende.» James White.